

EUROOPA KOHTU OTSUS

14. november 1984*

Kohtuasjas 323/82,

SA Intermills, registrijärgne asukoht Andenne (Belgia), esindajad: Léon Goffin, Jean-Marie de Backer ja Jean-Louis Lodomez Brüsseli advokatuurist, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxemburgis: Ernest Arendt'i advokaadibüroo, Rue Philippe-II 34 B,

hageja,

keda toetavad

SA Intermills-Industrie Andenne, registrijärgne asukoht Andenne,

SA Intermills-Industrie Pont-de-Warche, registrijärgne asukoht Malmédy,

SA Intermills-Industrie Steinbach, registrijärgne asukoht Malmédy,

keda kõiki esindasid Léon Goffin, Jean-Marie de Backer ja Jean-Louis Lodomez, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis: Ernest Arendt'i advokaadibüroo,

menetlusse astujad,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: õigustalituse ametnik Marie-José Jonczy, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxemburgis: c/o komisjoni õigustalituse ametnik Manfred Beschel, Jean Monnet'i maja, Kirchberg,

kostja,

mille esemeks on nõue komisjoni 22. juuli 1982. aasta otsuse 82/670/EMÜ Belgia valitsuselt paberitootmisettevõttele antud abi kohta tühiseks tunnistamiseks,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president A. J. Mackenzie Stuart, kodade esimehed G. Bosco, O. Due ja C. Kakouris, kohtunikud P. Pescatore, A. O'Keefe, T. Koopmans, U. Everling ja K. Bahlmann,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

kohtujurist: P. VerLoren van Themaat,

kohtusekretär: vanemametnik H. A. Rühl,

on teinud järgmise

otsuse

1 SA Intermills (edaspidi „hageja”), registrijärgse asukohaga Andenne, esitas Euroopa Kohtu kantseleisse 17. detsembril 1982 saabunud hagiavaldusega, EMÜ asutamislepingu artikli 173 teise lõigu alusel nõude Belgia valitsuselt ühele paberitootmisettevõttele antud abi käsitleva komisjoni 22. juuli 1982. aasta otsuse 82/670/EMÜ (EÜT 1982, L 280, lk 30) tühistamiseks.

2 Hagi toetasid kolm ettevõtet, SA Intermills-Industrie Andenne, SA Intermills-Industrie Pont-de-Warche ja SA Intermills-Industrie Steinbach, kellele Euroopa Kohtu 22. juuni 1983. aasta määrusega anti luba menetlusse astuda. Neid ettevõtteid nimetatakse edaspidi „menetlusse astujateks” ning hagejat koos menetlusse astujatega nimetatakse edaspidi „hagejateks”.

3 Vaidlustatud otsuses ja Euroopa Kohtule esitatud dokumentides sisalduvatel asjaoludel on võimalik tuvastada, et võeti vastu restruktureerimiskava, mille rahastamiseks andis Belgia riik Valloonia piirkonna kohaliku omavalitsuse kaudu abi. Kava kohaselt loobusid hagejad masstootmisest ja asusid tootma kõrge lisaväärtusega eriotstarbelist paberit. Kaks tehast suleti, nimelt need, mis asusid Saint-Servais's ja Huizingenis (viimatinimetatu asus Flandrias ning seda opereeris üks teine sama kontserni kuuluv ettevõtte); samaaegselt korraldati tootmine Andenne'i, Pont-de-Warche'i ja Steinbachi tehastes ümber ning usaldati tootmisettevõtetele, mis olid kõik eraldiseisvad juriidilised isikud.

4 Vaidlustatud otsuse sisu võib kokku võtta järgmiselt:

Komisjon sai 1980. aastal teada, et üks paberitootmisettevõtte on saanud Belgia valitsuselt abi kõnealuse ettevõtte restruktureerimiseks antud laenude näol (madala intressiga laenu summas 1,076 miljardit Belgia franki ja tagasimaksmisele kuuluvaid ettemakseid summas 510 miljonit Belgia franki) ja abi Valloonia piirkonna kohaliku omavalitsuse poolt 2,35 miljardi Belgia frangi suuruse osaluse omandamise näol, mille peamine eesmärk oli päästa ettevõtte väga raskest majanduslikust olukorrast.

Oma 23. juuli 1980. aasta kirjaga juhtis komisjon Belgia valitsuse tähelepanu EMÜ asutamislepingu artikli 93 lõikest 3 tulenevale kohustusele abi andmise kavatsustest ette teatada. Belgia valitsus teavitas komisjoni kõnealusest abist oma 6. veebruari 1981. aasta kirjaga. Sellest teabe andmisest nähtub selgelt, et abi andmise otsuse oli Valloonia piirkonna kohalik omavalitsus teinud juba 17. juulil 1980. Komisjon otsustas algatada artikli 93 lõikes 2

sätetatud menetluse ja kutsus Belgia valitsust esitama oma selgitused 10. aprilliks 1981. Alles pärast meeldetuletuse saatmist esitas Belgia valitsus viimaks 24. augustil 1981 omapoolsed selgitused. Kolm liikmesriiki osutasid artiklis 93 sätestatud menetluse käigus omapoolset vastuseisu Belgia ametivõimude poolt antud abile; komisjon võttis teatavaks ka kahe kutseühingu ja ühe ettevõtte vastuseisu, kes kõik juhtisid tähelepanu asjaolule, et kõnealune tööstusharu kannatab liigse tootmisvõimsuse all.

Komisjon leidis, et Belgia ametivõimude poolt antud abi kahjustab antud juhul liikmesriikidevahelist kaubandust ning moonutab või ähvardab moonutada konkurentsi asutamislepingu artikli 92 lõike 1 tähenduses. Komisjon leidis, et asjaomane ettevõtte oli väga raskes majanduslikus olukorras, mis tõenäoliselt välistanuks subsideerimata kapitaliturgudelt vahendite saamise; Komisjoni arvates oli 2,35 miljardi Belgia frangi suuruse osaluse omandamise eesmärgiks lahendada ettevõtte finantsprobleeme. Komisjon leidis, et artikli 92 lõikes 1 sätestatud riigiabi andmise keeld laieneb nii valitsuse enda kui piirkondlike või kohalike ametivõimude või muude riiklike asutuste poolsetele kapitalisüstidele.

Komisjon kaalutles samuti, kas kõnealuse abi suhtes võib teha erandi vastavalt asutamislepingu artikli 92 lõikele 3. Olles meenutanud, et selle sättega lubatakse anda „abi teatud majandustegevuste arengu soodustamiseks”, väitis komisjon, et madala intressiga laenude ja tagasimaksmisele kuuluvate ettemaksudena antavat abi võib lugeda asutamislepinguga kokkusobivaks; need laenud olid tegelikult seotud ühenduse seisukohalt olulise investeerimisprogrammiga, kuivõrd eesmärgiks oli vähendada masstootmist ja viia ettevõtte üle kõrge lisaväärtusega eriotstarbelise paberi tootmisele.

Teises küljest leidis komisjon, et Belgia ametivõimude poolt ettevõttes kapitaliosaluse omandamise teel antud abile ei saa kohaldada artikli 92 lõikes 3 sätestatud erandit, kuna see osa abist ei olnud otseselt seotud ettevõtte restruktureerimisega; tegemist oli hoopis „ettevõtte päästmisabiga”, mille eesmärk oli võimaldada ettevõttel täita oma finantskohustusi. Sellega seoses märkis komisjon, et „selline abi, mille eesmärk on tootmisvõimsuse säilitamine, ähvardab tõsiselt kahjustada konkurentsiõigusi, kuna turujõudude vaba toimimise tingimustes oleks see ettevõtte üldjuhul sunnitud tegevuse lõpetama, võimaldades areneda konkurentsivõimelisematel firmadel”.

Neist kaalutlustest lähtudes otsustas komisjon artiklis 1, et madala intressiga laenude ja tagasimaksmisele kuuluvate ettemaksetena antud abi oli ühisturuga kokkusobiv, kuid osaluse omandamise teel antud abi oli vastuolus asutamislepingu artikliga 92.

Otsuse artikkel 2 nägi ette, et Belgia Kuningriik peab komisjonile kolme kuu jooksul teatama „meetmetest, mida ta on võtnud tagamaks, et kõnealune abi [...] tulevikus enam konkurentsi ei moonutaks”.

5 Komisjon ei vaidlusta hagi vastuvõetavust. Kuigi vaidlusalune otsus on adresseeritud Belgia Kuningriigile, tunnistas komisjon, et see puudutab hagejat kui kõnealuse abi saajat otseselt ja isiklikult artikli 173 teise lõigu tähenduses.

6 Lisaks mitmetele menetluskorraga seotud väidetele vaidlustab hageja otsuse ka põhjusel, et selles hinnati ebatäpselt artikli 92 lõigetes 1 ja 3 sätestatud kriteeriumitega seotud asjaolusid ning otsuse põhjendav osa oli vastuoluline ja ebapiisav.

7 Kolm menetlusse astujat esitasid sisuliselt samad argumendid, väites lisaks, et komisjon jättis arvesse võtmata, et just kõnealuse abiga rahastatud restruktureerimise tulemusena said neist kõigist eraldiseisvad juriidilised isikud, kes ei sõltu vaidlusaluses otsuses viidatud ettevõttest Intermills SA. Komisjon jättis selle asjaolu tähelepanuta.

8 Kuna antud küsimus on vaja lahendada enne poolte esitatud erinevate väidete hindamist, tuleb esiteks uurida hagejate seisundit seoses vaidlusaluse otsusega.

Intermillsi grupi struktuur

9 Hagejad väidavad, et komisjon andis asjassepuutuvatest äriühingutest ebaõige kirjelduse, kui leidis, et kõnealust laenude, tagasimaksmisele kuuluvate ettemaksete ja kapitaliosalusena antud abi sai üksnes hageja. Juunis 1980, enne vaidlusaluse otsuse vastuvõtmist, loodi abiga rahastatud restruktureerimiskava alusel kolm uut iseseisvat tootmisettevõtet. Valloonia piirkonna kohalik omavalitsus omandas neis ettevõtetes 850 miljoni Belgia frangi suuruse osaluse, mitte aga 2,35 miljardi Belgia frangi suuruse, nagu viidatakse otsuses. Pärast uute ettevõtete loomist ei tegelenud hageja enam iseseisvalt tööstustegevusega. Seepärast ei ole õige öelda, et kapitalisüst oli täies ulatuses ette nähtud endise SA Intermillsi kohustuste täitmiseks, et võimaldada tal pääseda raskest majanduslikust olukorrast.

10 Menetlusse astujad väidavad ka, et rikutud on EMÜ asutamislepingu artiklis 222 sätestatud põhimõtet omandi õigusliku režiimi kohta liikmesriikides, kuna uute tootmisettevõtete loomist ignoreerides püüdis komisjon tegelikult keelata Valloonia piirkonna kohalikul omavalitsusel omandamast kapitaliosalust tema territooriumil asutatud ettevõtetes.

11 Hagejate endi esitatud andmetest nähtub selgelt, et pärast restruktureerimist on nii SA Intermills kui ka kolm nimetatud tootmisettevõtet Valloonia piirkonna kohaliku omavalitsuse kontrolli all ning pärast tehaste üleminekut kolmele uuele ettevõttele säilitas SA Intermills huvi nimetatud ettevõtetes. Seepärast tuleb nõustuda, et kuigi kõik kolm tootmisettevõtet on endisest SA Intermillsist eraldiseisvad juriidilised isikud, moodustavad need ettevõtted vähemalt Belgia ametivõimude poolt antud abi seisukohalt ühe kontserni. Seepärast luges komisjon asutamislepingu artikli 92 kohaldamisel kogu kontserni õigustatult üheks „ettevõtteks”.

12 Pealegi tuleb märkida, et hagejad, rõhutades kõnealuse abiga teostatud restruktureerimist kui tööstus- ja finantsalaselt ühtset tervikut, on ise selgesõnaliselt tunnistanud, et algne ettevõtte ja uued tootmisettevõtted moodustavad ühe majandusüksuse.

13 Komisjoni otsust ei saa kritiseerida ka artikli 222, milles sätestatakse, et „käesolev leping ei mõjuta mingil viisil omandi õiguslikku režiimi liikmesriikides”, arvessevõtmata jätmise tõttu. Riigiabi käsitlevad asutamislepingu sätted ei mõjuta tegelikult mitte mingil viisil

õiguslikku seisundit, mille Valloonia piirkonna kohalik omavalitsus omistas tema abiga loodud uutele tootmisettevõtetele.

14 Argument, et komisjon jättis arvesse võtmata hageja ja menetlusse astujate tegeliku õigusliku seisundi, tuleb seepärast tähelepanuta jätta.

Menetlusega seotud argumendid

15 Menetluskorraga seotud asjaolude osas väidavad hagejad esiteks, et neist igähele ei saadatud eraldi teadaannet, et nad oleksid saanud enne neile antud abi asutamislepinguga kokkusobivuse üle otsustamist selgitusi anda ning sellega rikuti artikli 93 lõiget 2. Nad väidavad, et Euroopa Ühenduste Teatajas 20. märtsil 1981 avaldatud üldine teade (EÜT 1981, C 61, lk 3) ei vastanud kõnealuse artiklis sätestatud nõuetele.

16 Artikli 93 lõike 2 kohaselt teeb komisjon antud abi kohta otsuse „pärast asjassepuutuvatelt isikutelt selgituste küsimist”. Tuleb märkida, et kõnealuses sättes nimetatud „asjassepuutuvad isikud” ei ole üksnes abi saavad ettevõtted, vaid ka isikud, ettevõtted või ühingud, kelle huve abi andmine võib kahjustada, eelkõige konkureerivad ettevõtted ja kutseühingud. Teiste sõnadega, täpselt määratlemata on isikute loetelu, kellele tuleb teadaanne saata.

17 Sellest tuleneb, et artikli 93 lõikega 2 ei nähta ette konkreetsete isikute isiklikku teavitamist. Selle ainus ülesanne on kohustada komisjoni astuma samme, et tagada kõikide asjassepuutuvate isikute teavitamine ja argumentide esitamise võimalus.. Neil asjaoludel on teadaande avaldamine Euroopa Ühenduste Teatajas sobiv viis teavitamiseks kõiki asjassepuutuvaid isikuid menetluse algatamisest.

18 Kõnealuses teadaandes, mille teema oli „abi andmine paberitootmisettevõtetele, kellel on Belgias kuus vabrikut ning kelle põhitoodanguks on kirja- ja trükipaber”, olid antud juhul esitatud piisavalt üksikasjalikud andmed, et asjassepuutuvad ettevõtted – kes selleks ajaks olid neile juba antud abist igakülgset teadlikud – võisid olla täiesti kindlad, et nemad on uurimise objektiks.

19 Seetõttu tuleb antud argument tähelepanuta jätta.

20 Hageja väidab lisaks, et kõnealuses teadaandes esitas komisjon avalikult ette ära oma otsuse, kasutades järgmist sõnastust: „Komisjon leiab, et kõnealune abi võib tõenäoliselt mõjutada liikmesriikidevahelist kaubandust ühishuvidega vastuolus oleval määral.”

21 On tõsi, et komisjoni kasutatud sõna „leiab” võib esmapilgul jätta mulje, nagu oleks komisjon juba teinud otsuse, mida artikli 93 lõige 2 ei luba tal teha enne, kui ta on kõikidelt asjassepuutuvatelt isikutelt selgitusi küsinud; nimetatud sättega ette nähtud menetluskorda arvesse võttes ei olnud ega saanudki kõnealusel teadaandel aga olla muud mõju, kui teatada kontrollimenetluse alustamisest Belgia ametivõimude poolt antud abi suhtes. See ilmnes pealegi ka asjaolust, et asjassepuutuvatel isikutel paluti ettenähtud aja jooksul esitada oma märkused. Igal juhul oli komisjonil sel etapil täielik õigus teha teatavaks oma reservatsioonid

seoses talle teatavaks saanud kavaga, et teavitada kõiki asjassepuutuvaid isikuid oma esialgsesest reaktsioonist ning seega võimaldada asjassepuutuval ettevõtetel tagada oma huvide kaitse.

22 Seetõttu tuleb antud argument samuti tähelepanuta jätta.

Argumendid asjaolude ebatäpse hindamise ning vastuoluliste ja ebapiisavate põhjenduste kohta

23 Tegemata vahet artikli 92 lõike 1 ning artikli 92 lõike 3 kohaldamisel, kritiseerivad hagejad vaidlusalust otsust põhjusel, et see põhines faktiliste asjaolude ebaõigel hindamisel ning vastuolulistel ja ebapiisavatel põhjendustel.

24 Hagejad väidavad eelkõige, et kapitaliosalusena antud abi ei ole pelgalt ettevõtte finantsprobleemide lahendamiseks ette nähtud „päästmisabi”, nagu kinnitab komisjon. Nad leiavad, et osa sellest abist – koos laenude ja ettemaksetega, mille komisjon leidis olevat asutamislepinguga kooskõlas – kasutati kahjumlike tehaste sulgemiseks ning paremat kasumiperspektiivi pakkuvatele toodetele ülemineku rahastamiseks. Sellega seoses rõhutavad hagejad, et kõiki erinevaid rahalisi panuseid kasutati restruktureerimiskava kui terviku elluviimiseks, ilma et oleks võimalik eristada kapitaliosalusena tehtud panuse ning laenude ja ettemaksetena tehtud panuse kasutamist.

25 Teiseks kaebavad hagejad, et vaidlusaluse otsuse põhjendused on vastuolulised. Abi, mida nimetatakse asutamislepinguga vastuolus olevaks, oli suunatud konkreetselt restruktureerimise saavutamisele – nimelt masstoodanguna valmistatavast paberist loobumiseks ja ettevõtte üleviimiseks eriotstarbelise paberi tootmisele –, mida komisjon nimetab samas otsuses majanduslikuks eesmärgiks, mida tasub ühenduse huvides edendada.

26 Viimasena leiavad hagejad, et vaidlusaluse otsuse põhjendav osa on ebapiisav, kuivõrd komisjon ei suutnud osutada, et abi andmisega kahjustati liikmesriikidevahelist kaubandust ning moonutati konkurentsi ühisturul. Hagejad on seisukohal, et abi kaugeltki mitte ei tugevdanud hageja turuseisundit, vaid oli ette nähtud toodangu vähendamiseks ja tootmise üleviimiseks kasumlikumatesse segmentidesse. Sellega seoses viitavad hagejad 17. septembri 1980. aasta otsusele kohtuasjas 730/79 (Philip Morris, EKL 1980, punkt 2688, lõik 11), milles Euroopa Kohus tunnustas, et konkurentsi kahjustamisega on tegemist üksnes juhul, kui „riigi poolt antav rahaline abi tugevdab ettevõtte seisundit võrreldes teiste ühendusesiseses kaubanduses konkureerivate ettevõtetega”.

27 Komisjon põhjendab oma otsust väitega, et 2,35 miljardi Belgia frangi suuruse osaluse omandamine ettevõttes, mille kapitali ja reserve suuruse kokku on 1,25 miljardit Belgia franki, on „ilmselgelt” tehing, mille eesmärk on tuua ettevõtte välja ebakindlast majanduslikust olukorrast, kuna ettevõtte peamine probleem laenude teenindamise kulude näol lahendatakse seeläbi värske kapitalisüstiga, millelt ettevõtte ei pea isegi intressi tasuma. Seetõttu vähendab taoline abi ettevõtte püsikulusid ning moonutab seega ühendusesisest konkurentsi. Kui kapitalisüst on suurem, kui seda saava ettevõtte kogu netovara, on tegemist

ettevõtte päästmisabiga, mille eesmärk on tagada sellise ettevõtte turulejäämine, mis vastasel juhul oleks likvideeritud. Selline meede, eelkõige raskustes olevas tööstusharus, toob tegelikkuses kaasa tööpuuduse ekspordi teistesse liikmesriikidesse.

28 Siiski nõustub komisjon, et otseselt tehaste sulgemisest tulenevate koondamistega seotud kulud võib lugeda tõelisteks restruktureerimiskuludeks ning sel juhul on ettevõtte saanud ühisturuga kokkusobivaks peetavat abi. Kuna komisjoni ei teavitatud kõnealuste koondamistega seotud tegelikest kuludest, ei saanud ta neid arvesse võtta ning igal juhul ei oleks need kulud ammendanud tervet kapitaliosalust.

29 Artikli 92 lõige 1 sätestab, et „kui käesolevas lepingus ei ole sätestatud teisiti, on igasugune liikmesriigi poolt või riigi ressurssidest ükskõik missugusel kujul antav abi, mis kahjustab või ähvardab kahjustada konkurentsi, soodustades teatud ettevõtteid või teatud kaupade tootmist, ühisturuga kokkusobimatu niivõrd, kuivõrd see kahjustab liikmesriikidevahelist kaubandust”.

30 Artikli 92 lõike 3 punkt c, millele vaidlusaluses otsuses viidatakse, sätestab, et „teatud majandustegevuse arengu soodustamiseks” antava abi võib lugeda ühisturuga kokkusobivaks, kui niisugune abi ei kahjusta kaubandustingimusi määral, mis oleks vastuolus ühishuvidega.

31 Nimetatud sätetest nähtub üheselt, et asutamislepingut kohaldatakse riigi poolt või riigi ressurssidest „ükskõik missugusel kujul” antava abi suhtes. Sellest tulenevalt ei ole võimalik eristada laenudena antavat abi ning ettevõttes kapitaliosaluse omandamise näol antavat abi. Mõlemad abiliigid kuuluvad artiklis 92 sätestatud keelu alla, kui on täidetud sättes ettenähtud tingimused.

32 Nagu komisjon ise on kinnitanud, ei saa abi andmist – eelkõige riigi või ametivõimude poolt kapitaliosaluste omandamise näol – lugeda automaatselt asutamislepingu sätetega vastuolus olevaks. Seega olenemata sellest, kas abi antakse laenu või kapitaliosaluse näol, on komisjoni ülesanne kindlaks teha, kas see on vastuolus artikli 92 lõikega 2, ja kui on, hinnata selle võimalikku kuulumist artikli 92 lõikes 3 sätestatud erandi alla, tuues vastavasisulised põhjendused ära oma otsuses.

33 Neid kriteeriume silmas pidades näib hagejate kriitika olevat piisavalt põhjendatud, kuivõrd vaidlusalune otsus sisaldab tõepoolest vastuolusid ning selles ei täpsustada olulisi põhjendusi komisjoni tegevusele. Need kahtlused ja vastuolud on seotud nii abi majanduslikku õigustatusega kui ka küsimusega, kas abi oleks tõenäoliselt moonutanud konkurentsi ühisturul.

34 Esiteks leiab komisjon oma otsuse põhjendustes seoses abi majandusliku õigustatusega, et eesmärgiks olnud hagejate restruktureerimine kui selline on kooskõlas komisjoni enda eesmärkidega Euroopa paberitööstuse valdkonnas. See näib olevat peamine põhjus, miks komisjon tunnustas madala intressiga laenude ja ettemaksete näol antava abi kokkusobivust asutamislepinguga.

35 Teiselt poolt ei esitanud komisjon ühtki tõendatavat põhjendust selle kohta, miks ta leidis, et ametivõimude poolt kapitaliosaluse omandamine abi saavas ettevõttes ei ole asutamislepinguga kooskõlas. Ta märkis üksnes, et selline osalus „ei ole otseselt seotud restruktureerimistegevusega” ning ettevõtte mitme eelneva majandusaasta kahjumeid silmas pidades oli selgelt tegemist rahalise „päästmisabiga”. Kirjaliku menetluse käigus märkis komisjon, et ametiasutuste omandatud osaluse suurus ületas ettevõtte kapitali ja reserve summat. Andes selliseid hinnanguid üksnes eespool nimetatud põhjenduste alusel, ei selgitanud komisjon nõuetekohaselt, miks tema hinnangus kõnealusele restruktureerimistegevusele – mis oli nii tööstus- kui finantsalane ning moodustas hagejate väitel jagamatu terviku – tingis subsideeritud laenude näol antud abi ja kapitaliosaluse näol antud abi mõju sedavõrd selge eristamise.

36 Sellega seoses tuleb märkida, et komisjon möönis menetluse käigus, et kuigi ta oli kapitaliosalused tervikuna kõlbmatuks tunnistanud, võivad need siiski olla asutamislepinguga kooskõlas sedavõrd, kui need on ette nähtud kahjumlikust tootmisest loobumisega kaasnevate koondamiskulude katteks. Sellest nähtub, et üleminekust tingitud koondamismakseid, mis moodustavad restruktureerimistegevuse olulise osa, ei võetud samuti piisavalt arvesse.

37 Seoses väitega, et vaidlusalune abi kahjustab konkurentsi ühisturul, viitas komisjon artikli 92 lõike 1 sätetele ja artikli 92 lõikes 3 nimetatud tingimusele, mille kohaselt võib abi suhtes teha erandi üksnes juhul, kui see ei kahjusta kaubandustingimusi määral, mis oleks vastuolus ühishuvidega.

38 Mis puutub nimetatud tingimuse esimesse ossa, siis otsuse preambula vastavates paragrahvides viidatakse üksnes kolme liikmesriigi valitsuse, kahe kutseühingu ja ühe paberitööstusettevõtte esitatud vastuväidetele. Peale selle viite ei sisalda otsus ühtki konkreetset selgitust selle kohta, kuidas kõnealune abi konkurentsi kahjustab.

39 Mis puutub nimetatud tingimuse teise ossa, siis märgib komisjon, et kapitaliosaluse näol antud abi ei ole ettevõtte restruktureerimisega otseselt seotud, vaid on „päästmisabi”, ning rõhutab, et selline abi „ähvardab tõsiselt kahjustada konkurentsitingimusi, kuna turujõudude vaba toimimise tingimustes oleks see ettevõtte üldjuhul sunnitud tegevuse lõpetama, võimaldades areneda konkurentsivõimelisematel firmadel”. Sellega seoses tuleb märkida, et ettevõtte olemasolevate võlgade tasumine ettevõtte ellujäämise tagamise eesmärgil ei kahjusta tingimata kaubandustingimusi ühishuvidega vastuolus oleval määral, nagu on sätestatud artikli 92 lõikes 3, juhul kui kõnealuse tegevusega kaasneb näiteks restruktureerimiskava. Käesoleval juhul ei ole komisjon osutanud, kuidas pärast saadud abiga oma tootmise ümberkorraldamist võiks hageja tegevus turul kahjustada kaubandustingimusi sellisel viisil, et ettevõtte päästmisele oleks pidanud eelistama ettevõtte tegevuse lõpetamist.

40 Eeltoodud põhjustel tuleb vaidlusalune otsus tühisteks tunnistada.

41 Eespool nimetatut arvesse võttes ei ole vaja arutada argumente, nagu oleks komisjon eksinud antud asja faktiliste asjaolude hindamisel, ega argumenti, et vaidlusalune otsus rikkus

hageja tsiviilõigusi selliselt, et EMÜ asutamislepinguga loodud õiguskaitseüsteemi raames puudus tal inimõiguste ja põhivabaduste kaitse Euroopa konventsiooni artikli 6 tingimustele vastav kaebeõigus.

Kohtukulud

42 Kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud. Et komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, on ta kohustatud hüvitama kohtukulud, sealhulgas menetluse astujate kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

EUROOPA KOHUS

otsustab:

- 1. Tunnistada tühiseks komisjoni 22. juuli 1982. aasta otsus 82/670/EMÜ Belgia valitsuse poolt paberitootmisettevõttele antud abi kohta.**
- 2. Mõista komisjonilt välja kohtukulud, kaasa arvatud menetluse astujate kohtukulud.**

Mackenzie Stuart

Bosco

Due

Kakouris

Pescatore

O'Keeffe

Koopmans

Everling

Bahlmann

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 14. novembril 1984 Luxembourgis.

Kohtusekretäri nimel
kohtuametnik

President

D. Louterman

A. J. Mackenzie Stuart